

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών και πέμπτων ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια κι' ἐννακόσα δέκα
κι' ὅλα τὰ σαθρὰ πελέκα.

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κ τ ὠ φ ρ ᾱ γ κ α εῖ ν α ι μ ὁ ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δ ῆ κ α φ ρ ᾱ γ κ α κ α ῖ σ τ ὁ χ ῆ ρ ι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, κι' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Εἰκοσιτέσσαρες μηνὸς Ἀπρίλη,
σύμμαχος φαίνεται τώρα κι' ἡ Πύλη.

Χίλια σὺν ἑκατὸν δεκαενιά,
τοὺς Ἀλθανοὺς κυττάζω στὰ πανιά.

Ἐκ τῆς Κερκύρας ἐπιστολὴ
τοῦ πατριώτου τοῦ Φασουλῆ.

Κερκυρα.—Περικλέτο μου, κι' ἐγὼ καθὼς εἰξεύρεις
νά κάνω στοὺς Κορφοὺς τοῦ Πάσχα τὰς ἡμέρας,
ἔδωκα στὴν πρωτεύουσα μὴν ψάχνης γιὰ νὰ μ' εὔρης
ποὺ πληροφορίας μου νὰ λάβῃς νεωτέρας.

Ἦθα ποὺ λές, βρὲ Περικλῆ, πρὸς χάριν ποιικιλίας
καὶ τὴν Βασίλισσα τῆς συγγενοῦς Ἀγγλίας,
καὶ τὸν δικό μας Βασιλῆα
μ' ὅλη σχεδὸν τὴν φαμελιά.

Ἦθα καὶ τὸν Διάδοχο, ποὺ τόσους τώρα μῆνας
δὲν ἦλθε στὰς Ἀθήνας,
καὶ στὰς Εὐρώπας, ἔτρεχε καθ' ὅλον τὸν χειμῶνα,
καὶ σήμερα στὴν πάτριον ἐγύρισε καὶ πάλι
μελλούσης ἀναρρώσεως ἐπικροτῶν ἀγῶνα,
κι' ὑποδοχὴ στὴν Κέρκυρα τοῦ κάνανε μεγάλη.

Καὶ στὰς Ἀθήνας, Περικλῆ, σὲ λίγο θὰ γυρίσῃ,
κι' εἶναι τὰ μάλα πιθανὸν
κι' ὁ κόσμος ὁ τῶν Ἀθηναίων
ἐκείνην τὴν ἐπάνοδον νὰ τὴν πανηγυρίσῃ.

Τίρι λίρι, τίρι λίρι...
τί χαραῖς, τί πανηγύρι!...
Εὐελπὶς θεσπιῶδῶ...
εὐτυχίας ἐποχή...
κι' ὁ Διάδοχος ἐδῶ,
καὶ φωναῖς κι' ὑποδοχή.

Καὶ βαστώντας πασχαλιὰ
χαιρετῶ τὸν Βασιλῆα.
Τὸν μοιραῖον τὸν βλαστὸν τῆς Κερκύρας τῆς μοιραίας
ἐξυμνῶ καὶ λιθανίζω,
καὶ γκὸτ σέβῃ δι' Κοῦν στὴν Βασίλισσαν τῆς γραίας
Ἀλβιόνος ξεφωνίζω.

Καλῶς ἦλθες σὰν καὶ πρῶτα
στὴν Ἑλλάδα, τῆς φωνάζω,
κι' ὁλοένα βαρελότεα
γιὰ χατήρι τῆς τινάζω.

Καλῶς ἦλθες, τιμημένη,
χαῖρε, κεχαριτωμένη.
Ἐσὺ δέσποινα τοῦ φίλου Βασιλέως Ἐδουάρδου,
ποὺ δὲν μᾶς νομίζεις ξένους,
δέξου σήμερα τοὺς αἰνους
περιπλανωμένου Βάρδου.

Ἦλθες πάλιν εὐμειδής
στὸ κλεινὸν Βασίλειον,
καὶ τοῦ Κάιζερ νὰ δῇς
τὸ λαμπρὸν Ἀχίλλειον.

Κύτταξε, παρακαλῶ,
μέρη μας εὐήλια,
κύττα κάθε μας καλὸ,
θαύμασε τ' Ἀχίλλεια,
μὰ κι' ἐμᾶς τοὺς Ἀχιλλεῖς
τῆς συγχρόνου τῆς φυλῆς.

ἦλθες κι' ἄλλοτ' ἐδῶ πέρα
γιὰ ν' ἀλλάξης τὸν ἀέρα,
κι' ἐμεῖς τότε σὰν καὶ τώρα
παίξαμε τὴν κλαπαδόρα,
καὶ γὰρ σέϊδ' δι' Κουὶν ἐφωνάξαμε καὶ πάλι
σὰν Τζῶν Μποὺλ ἀληθινοὶ μὲ Ρωμαῖκο κεφάλι.

Καλῶς ἦλθες, τιμημένη,
χαῖρε, κεχαριτωμένη.
Σύρε τώρα μὲ διολιὰ
στὸ Γαστοῦρι, στὴν Γαρίτσα...
ἦλθες μὲς στὴν Πασχαλιὰ
γιὰ νὰ φᾶς τὴν μαγειρίτσα.

Δὲν μοῦ λές, Βασίλισσά μου, τρῶτε καὶ στὴν Ἑγγλιτέρα
τούτη τῆς Λαμπρῆς τὴν σουπα καθὼς τρώγετ' ἐδῶ πέρα;
Δὲν μοῦ λές τὴν μαγειρίτσα κι' οἱ φιλέλληνες Ἑγγλέζοι
δὲν τὴν θάζουνε τὸ Πάσχα πρώτη πρῶτη στὸ τραπέζι;

Εἶναι καὶ σὲ σὰς γνωστὴ
τούτ' ἡ νόστιμη σουπίτσα;
πῶς τὴν λέγουν Ἀγγλιστὶ
τῶν Ρωμηῶν τὴν μαγειρίτσα;

Δὲν μοῦ λές, Βασίλισσά μου, ποῦσαι σὼι διαλεκτό,
τρῶνε καὶ στὴν Ἑγγλιτέρα κοκορέτσι καὶ σφακτό;
Ἀμμ' ὅσοι μὲν κουλούραις
θάφουνε κι' ἐκεῖ ταῦγά;
ρίχνουνε κι' ἐκεῖ κουμπούραις;
κάνουν σὰν κι' ἐδῶ καυγά;

Γιὰ τὸ πῆδημα τοῦ φύλλου σὰς συμβαίνουν γεγονότα;
θαίνονται ἔξω σακαράκες,
ρίχνουν κι' οἱ Μυλλόρδοι τράκες
σὰν ἐδῶ καὶ βαρελότα;

Τραγουδοῦν καὶ στὴν Ἀγγλία, δέσποινα προσκυνητὴ:
ποῖος ἀσίκης σὰν κι' ἐμένα στὸ παζάρι περπατεῖ
μὲ κουμπούρια δροῖ στὴ μέση καὶ γαρούφαλο στ' αὐτὴ;

Καλῶς μᾶς ἦλθες, Ἀνασσα τῆς φίλης Ἑγγλιτέρας,
εἰς νέας ἀνορθώσεως εὐδαίμονας ἡμέρας.
Ἀνόρθωσιν ἀπὸ παντοῦ φωνάζουν δυνατὰ
Λαοί, Βουλαὶ καὶ Στέμματα,
τελείωσαν τὰ ψέμματα,
δὲν εἶναι χωρατὰ.

Ὅλων τὰ στήθη σήμερα φουσκόνουνε γεμάτα
μ' ἐλπίδα προκοπῆς,
κι' αὐτὰ τῆς ἀνορθώσεως τ' ἀνέλπιστα μαντάτα
στοὺς Ἀγγλους νὰ τὰ πῆς.

Ἡ πρώτη καταντιὰ μας ἄς πάη νὰ κουρευεῖται,
ἀφίνει πιά τὰ κῶλα,
καὶ μὲ τὴν μαγειρίτσα συγχρόνως μαγειρεύεται
κι' ἀνόρθωσις καθ' ἕνα.

Καὶ πές, παρακαλῶ, στὸν Δόρδο Ροζμπερὺ
νὰ παύσῃ τοὺς Ρωμηοὺς νὰ τοὺς κατηγορεῖ,
ν' ἀφήσῃ τώρα πιά τὴν κάθε κασκαρίκα,
καὶ νὰ μὴν τὴν συγκρίνῃ
τὴν νέα Ρωμηοσύνη
μαζὶ μὲ τὴν Χιλι καὶ μὲ τὴν Κοσταρίκα.

Ψέγει καὶ τὴν Ἑλλάδα,
τῶν φώτων τὴν κοιλάδα,

γιατὶ δὲν ἔχει δύο καὶ τούτη Παρλαμέντα
καὶ θέλει μ' ἕνα μόνο νὰ κἀνῃ φαλιμέντα.

Κι' αὐτὸς ὁ φίλος Δόρδος μᾶς πότισε χολαῖς
γιατὶ κι' ἐμεῖς μὲ δύο δὲν χάσκομε Βουλαῖς,
κι' ἐκῆρυξε μὲ τόνο
πῶς μὲ τὴν μία μόνο
δὲν γίνεται δουλειά,
καὶ μήτε Πασχαλιὰ.

Κι' ἂν ἓνας τέτοιος Δόρδος ἐφάνῃ κουενές,
κι' ἂν εἶπε μία τέτοια γιὰ μᾶς ἀνοησία,
ὅμως δὲν θὰ γνωρίζῃ πῶς κάθε καφενές
εἶναι καὶ Παρλαμέντο καὶ πρῶτης Γερουσία.

Γιὰ τοῦτα ποῦ σοῦ λέω πολὺ μὲ συγχωρεῖς,
μὰ τὴν ἀναχωρεῖς,
κι' ἐκεῖ ποῦ πᾶς ἐλπίζω, Βασίλισσα μεγάλη,
κανένα καλὸ λόγο νὰ πῆς γιὰ μᾶς καὶ πάλι.

Καλὸ σου κατευόδιο καὶ νὰ μᾶς ἀγαπᾶς,
κι' ὅταν στὴ Δόντρα πᾶς
νὰ πῆς στὸν Λόυδ Τζῶρτζη, ποῦ τόσον ἐκτιμεῖται,
νὰ μὴ φορολογήσῃ τοὺς Δόρδους σὰς γερὰ,
γιατὶ κι' ἐδῶ καθέννας δικός μας τὸν μιμεῖται,
καὶ τῶν Ρωμηῶν τὴν λόρδα φορολογεῖ σκληρά.

Καλὸ σου κατευόδιο, καὶ διόλου μὴν ξεχάσης
τὸν Ἀσκουῖθ ἐκεῖνον νὰ τὸν καθησυχάσῃς
γι' αὐτὰς τὰς βελτιώσεις,
γι' αὐτὰς τὰς ἀνορθώσεις,
καὶ τὰς ἀνακαινίσεις
καὶ τὰς ἀναγεννήσεις,
καὶ γι' ἄλλα χίλια τόσα,
ποῦ μὲς στῆς Σπιανάδες
τὰ λείει κάθε γλώσσα,
καὶ τὰ κούσεσ καὶ τὰδες.

Καλὸ σου κατευόδιο, Βασίλισσα κλεινὴ,
καμμιὰ Μεγαλειότης ἄς μὴ μᾶς λησμονῇ,
καὶ σ' ὅλους ν' ἀναφέρῃς τὰ νέα καθεστῶτα,
χωρὶς νὰ λείψῃ γιῶτα.

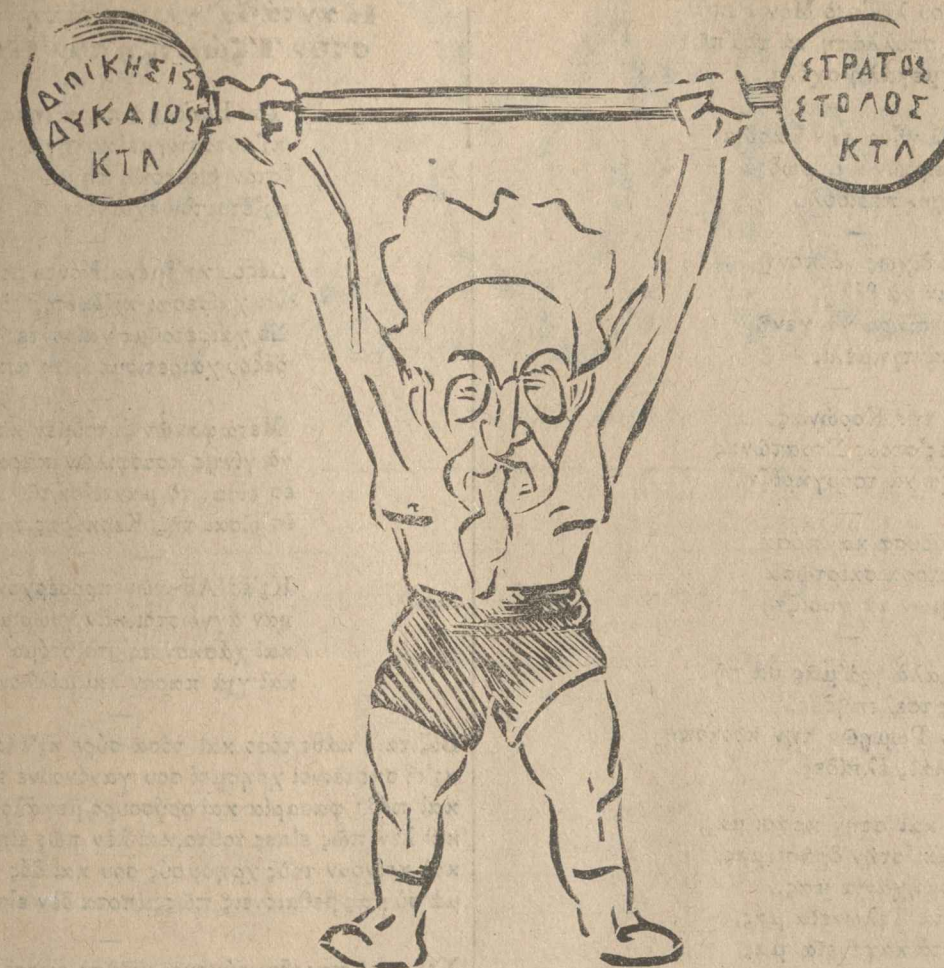
Καὶ πές εἰς τοὺς Μυλλόρδους, ποῦ ναι γεμάτοι πλούτη,
μέσα στῆς Ρωμηοσύνης τὴν ἀναπαράδιδά,
νὰ λύσουν τὸ πουργι τῶν λιγάνι καὶ γιὰ τούτη,
καὶ νὰ τῆς δείξουν ἁπλῶς ἀγάπη καὶ καρδιά,
γιατ' εἶναι καὶ ντροπὴ τῶν ἐκείνων νὰ χῶνι λίρα
καὶ τὸ δικό μας μάτι νὰ γίνεται μπακίρα.

Σὺ μεθ' ἡμῶν γενοῦ
καὶ στρέφε μὲ τὸν νοῦ
σ' ἐμᾶς, Ἱμπερατρίτσα.

Κι' ἔλα τοῦ χρόνου πάλι
τὴν Πασχαλιὰ τὴν ἄλλη
νὰ φᾶς τὴν μαγειρίτσα.

Τέτοια τῆς εἶπα κι' ἄλλα,
βρὲ Περικλὴ κεφάλι,
ὅμως δὲν μοῦπε λέξι κι' ἀμέσως ἀνεχώρησε,
κι' ἡ τόση σιωπὴ τῆς πολὺ μ' ἐστενοχώρησε.

Ἐν τούτῳ δὲν πειράζει...
μέλλον εὐρὺ χαράζει,

Ἀγῶνες Πανελλήνιοι, κι' ὁ Τόφαλος ὁ γέρον νικᾷ στὴν ἄρσιν τῶν βαρῶν βαρὺ φορτίον αἰρών.

Κι' ἂν τίποτα δὲν πῇ
γιὰ μᾶς ἡ Κορωνάτη,
ἀλλὰ κι' ἡ σιωπὴ
πάντα σημαίνει κατὶ.

Τότε θὰ μείνουν μόνο,
βρὲ Περικλὴ Βαρόνο,
κάτι μπουρζουαζί.

Σήμερα τ' Ἀη-Γεώργη γιορτὴ πολὺ μεγάλη,
κι' ἡ Κέρκυρα σὰν νύφη
μέλπει μὲ τόσα κάλλη
τὸν Κόντε τὸν ἐρίφη.

Σήμερα τ' Ἀη-Γεώργη... σύρτε μὲ τὰ διολιὰ
καὶ σκοῦζετε σπολλάτη
πρῶτα στὸν Βασιλῆα,
κι' ἔπειτα στὸν Κορφιᾶτη.

Κι' ἐγὼ τὴν κεφαλὴν μου μ' ἐυλάδειαν προσκλίνων
ἄς ὑμνηθῇ, φωνάζω, δι' ἐπταχόρδου λύρας
Γεώργιος ὁ πρῶτος, παντάναξ τῶν Ἑλλήνων,
κι' ὁ δεύτερος ὁ Τζῶρτζης, παντάναξ τῆς Κερκύρας.

Στὸν Βασιλῆα καντάδα μὲ τόση νοστιμάδα.

Τὸν Βασιλῆα χειροκροτῶ
καὶ τὴν γιορτὴν του χαιρετῶ
μὲ τράκες, μὲ κανόνια...
νὰ ζήσῃ χίλια χρόνια,

Στῶν Ἀθηνῶν τ' Ἀνάτορα τραβῶ μὲ καρδιοκτύπι,
καὶ βαρδιατόροι κι' Ἀύλικοι
μοῦ λένε πῶς δὲν εἶν' ἐκεῖ...
πάω καὶ στὴ Δεκέλεια, μὰ κι' ἀπὸ τούτη λείπει,

Ἐπιστολὴ δευτέρα πολὺ σπουδαιότερα.

Καλέ μου Περικλέτο, καθὼς δεδαίως εἶδες
μὲς στῆς ἐφημερίδες,
ἔφυγε καὶ τῶν Ἀγγλων ἡ φίλη Βασιλῆς,
κι' ἐμετριάσθη κάπως ὁ κόσμος ὁ πολὺς,
τὸ τόσο φαγοπότι,
κι' ἡ κίνησις ἡ πρώτη.

Μήτ' ἕνα συννεφάκι κι' ἡ θάλασσα γιὰ οὐρτι...
παίζει τρελλὸ τὸ κύμα κάτω στὴν ἄμμουδιά...
οὐ μὴν κι' ὁ Κωνσταντῖνος θὰ πάη στὴν Φραγκοφύρτη
νὰ πάρῃ τὴν Σοφία μαζί μὲ τὰ παιδιὰ,
κι' ἴσως τὸν ἄλλο μῆνα
νὰ φθάσῃ στὴν Ἀθήνα.

Κι' ὁ Βασιλῆς θὰ φύγῃ,
μὰ καὶ πολλοὶ τῶν πρώτων,
γιατὶ τῶν καθεστώτων
ἡ δρᾶσις κατεπεύγει.

Κι' ἂν φύγῃ κι' ὁ Κορφιᾶτης,
ὅπως ἀριστοκράτης,
ἢ μόνος ἢ μαζί.

Ἦγγε μου λέν' στὸ Μὸν Ρεπό,
κι' ἦλθα σπολλάτη νὰ τοῦ πῶ
γιά τὴν μεγάλη σχόλη.

Καὶ μοῦ λιγώνει τὴν καρδιά
τῶν μαγειριῶν ἡ μυρωδιά
καὶ μόσχων περιβόλι.

Εὐχομαι δίχως νὰ πονῇ
ἀνόρθωσιν νὰ θέλῃ,
καὶ κάθε πίκρα νὰ γενῇ
ζάχαρι, κάντιο, μέλι.

Εὐχομαι τῆς Κορώνας
ταύγά μες' στοὺς Στρατώνας
τὸ Πάσχα νὰ τσουγκρίξῃ.

Καὶ θαύουσα καμπόσα
ὅτ' Ἀνάκτορα σκιρτώσα
κι' εὐδαίμων νὰ γυρίξῃ.

Πάντα καλὰ γιὰ μᾶς θὰ πῇ
σὲ ξένους τσελεπήδες,
καὶ' στῶν Ρωμηῶν τὴν προκοπὴ
ἔχει πολλὰς ἐλπίδες.

Ἐλπίζει καὶ' στὴν κρᾶσι μας,
ἐλπίζει καὶ' στὴν δρᾶσι μας,
ὅσῃν διομηχανία μας,
μὰ καὶ' στὰ Τελωνεῖα μας,
μὰ καὶ' στὰ καφενεῖα μας,
καὶ' στὴν λογομανία μας.

Ὅλα καλὰ τὰ βλέπει κι' ὅλα καλὰ τὰ κρίνει
κι' ἔτσι μᾶς ἐνθαρρύνει,
καὶ πέρνουν ὅλοι θάρρος
ἀκόμη πρὶν πολὺ,
κι' ὁ τῶν ἐλπίδων φᾶρος
λαμπρὸς φωτοβολεῖ.

Ὅλα καλὰ τὰ βλέπει κι' ὅλα καλὰ τὰ κρίνει
κι' ἔτσι μᾶς ἐνθαρρύνει.

Ὅμως ἐγώ, τὸ βάρος τῆς εὐκλεοῦς ἀρούρης
κι' ὁ κατηφὴς μουρμούρης,
μονάχος μου καὶ τώρα σπουδάζω κατὰ πάντα,
μὰ δὲν μπορῶ νὰ νοιώσω
πῶς κι' ἀπὸ ποῦ καὶ γιάντα
σ' ἐμᾶς ἐλπίζει τόσο.

Αὐτὸς σ' ἐμᾶς ἐλπίζει,
κι' ἐμεῖς σ' Αὐτὸν ἐλπίζομε,
κι' Ἀνόρθωσιν σαλπίζει,
κι' Ἀνόρθωσιν σαλπίζομε.

Τὶ χαρά μας τί χαρά!..
ὅλα θάλλουν ἀνθηρά,
καὶ μεστόνει καθ' ἐλπίς
περὶ νέας προκοπῆς.

Τὸ φιλότιμό μας θίγει,
καὶ μ' ἐλπίδας ἀμοιβαίας
μέλλον ἀσφαλὲς ἀνοίγει
ἀνορθώσεως δεδαίας.

Βασιλεῦ μου, καὶ τοῦ χρόνου... φῶς διέλυσε τὰ σκότη...
χαῖρε χαῖρ' ἐλπιδολήπτη, χαῖρε χαῖρ' ἐλπιδοδότῃ.

Καντάδα γλυκυτάτη ὅσὸν Τζώρτζη τὸν Κοροφιάτη.

Τὸν Βασιλεῦ παραίτησα,
κι' αὐτοστιγμὴ, κολήγα,
ὅσὸν Θεοτόκῃ πῆγα,
κι' ἔτσι τὸν ἐχαιρέτησα.

Δέξου κι' ἐμένα, Κόντε μου, σιμά σου,
νὰ χαίρεσαι κι' ἐφέτος τ' ἐνομά σου.
Σὲ χαιρετοῦμε χαιρόντες καὶ πάλι,
δέξου χαιρετισμοὺς κι' ἀπὸ τὸν Ράλλη.

Μετὰ φανῶν ζητοῦμεν καὶ λαμπάδων
νὰ γίνῃς προσφιλῶν παραμυθία,
ἐσ' εἶσαι τὸ μαντεῖον τῶν Δουκάδων,
ἐσ' εἶσαι τῆς Κερκύρας ἡ Πυθία.

Κι' ἐξ Ἀθηνῶν προσέρχονται ποικίλοι,
κᾶν ἄγνωστοι, κᾶν γνώριμοι καὶ φίλοι,
καὶ χάσκοντες' στὸ στόμα σὲ κυττοῦν
καὶ γιὰ παρὸν καὶ μέλλον σ' ἐρωτοῦν.

Βίζιταις κάθε τόσο καὶ τόσα οὐρὴ κι' ἔλα,
κι' οἱ σκοτεινοὶ χρησμοὶ σου γανόνουνε τσερδέλα,
καὶ πάλι φασαρία καὶ σούσουρο μεγάλο,
καὶ λὲν πῶς εἶπες τοῦτο, καὶ λὲν πῶς εἶπες τᾶλλο,
καὶ κρίνουν τοὺς χρησμούς σου καὶ δὸς του παρλαπίπες,
μὰ σὺ μᾶς βεβαιόνεις πῶς τίποτα δὲν εἶπες.

Χρησμοὶ παρεξηγούμενοι κι' ἀπὸ σωστὸ κεφάλι
κι' ἔτσι κι' ἄλλοιῶς κρίνόμενοι κι' ἀπὸ τὸν χρυσομάλλη.
Κι' ἂν πότε μ' Ἱμπεράτορας, πότε μ' Ἱμπερατρίτσαις
κάνῃς παρέα, Τζώρτζη μου, καὶ τρέχεις' στῆς Γαρίτσαις,
ἐν τούτοις ὅμως φαίνεσαι πῶς εἶσαι λυπημένος
κι' ἀπογοητευμένος.

Δὲν ἔχεις διόλου κέφι, καὶ λὲν καμπόσοι λάλοι
πῶς σκέπτεσαι γιὰ πάντα ν' ἀποχωρήσῃς πάλι,
πῶς ἔρημα καὶ μόνον θ' ἀφήσῃς τὰ κοπάδια,
ὅπου τοὺς ἦλθαν τόσα κακὰ κι' ἀναποδιαις,
καὶ τοῦ λοιποῦ μὲ ζῆλον θ' ἀσχοληθῇς' στὰ λάδια,
κι' ἄς καθαρίσουν ἄλλοι τοῦ κράτους τῆς λαδιαις.

Ἔλα καὶ μὴ μᾶς σκάνῃς,
Τζώρτζη χαριτωμένε...
σὺ μόνος νότα μπένε
Ἀνόρθωσι θὰ κάνῃς.

Κι' ἂν καὶ μὲ σὲν Ἀνόρθωσις δὲν γίνῃ στὴν πατρίδα,
κι' ἂν εἶναι σὲν καὶ σήμερα κάθε κοινὸ Ταμεῖο τῆς,
τότε κι' ἐγὼ στὴν Κέρκυρα θ' ἀπλώσω τὴν ἀρίδα
ζητῶντας τὴν Ἀνόρθωσι μέσ' στὸ Φρενοκομεῖο τῆς.

Τέτοια κι' ἐκείνου τοῦ πα, τὸν ἔρρανα μὲ κρίνα,
καὶ μ' ἐν ἀεροπλάνο γυρίξω στὴν Ἀθήνα.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Βιβλιοπωλεῖα Πάσχα καὶ Τυπογραφεῖα πρώτης
καὶ' στὰς Πάτραις κι' ἐδῶ πέρα, στὴν ὁδὸν τοῦ Πραξιτέλη,
ποῦ μπορεῖ νὰ βρῇ καθένας τῶν γραμμάτων θιασώτης
οἷονδ' ἡποτε βιβλίον παλαιὸν ἢ νέον θέλει.